

Art. De betød en Tilbagevenden til det oprindelig bestaaende Forhold herhjemme, hvor Kirkegodset administreredes af, maaske endogsaa tilhørte, Sognemenighederne, og det var et eklatant Brud paa det Centralisationssystem, der var kommet ind i Kirkens Styrelse under den radikale Ægide i 1913—20, og i Virkeligheden et Forsøg paa at hindre Rigsdagen i at gaa frem ad de hidtil fulgte Veje, der, hvis man vil udtrykke sig med den Skarphed, der er anvendt i Debatten her om disse kirkepolitiske Spørgsmaal, maaske kunde karakteriseres som grænsende op til Kirkerov. Jeg behøver blot at minde denne høje Rigsdag om Tiendeafløsningsloven i sin Tid, Loven om Grundbyrderne Afløsning af 1918 og den berygtede Jordlov af 4. Oktober 1919. Af almenkirkelig Art var kun Loven om Indførelse af Bispervalg. Det var noget absolut nyt, og det var et meget betydningsfuldt Fremskridt, hilst med Tak af Kirkefolket. Men det forekommer mig, at der var visse Medlemmer i dette Ting, der ikke viste synnerlig Glæde ved, at J. C. Christensen gennemførte netop denne Kirkelov.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen betonedede rigtigt, at det kirkelige Udvalg Gang paa Gang har henledet Tingets Opmærksomhed paa de indre kirkelige Spørgsmaal og henstillet, at man fik en Løsning af disse. Og Rigsdagen ved formentlig ogsaa — i alt Fald er der enkelte Medlemmer, der ved det — hvem det er, der har hindret, at disse Spørgsmaal hidtil er blevet løst. Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen talte om, at man havde for Skik herhjemme at lovgive, efter som Livet inden for Kirken krævede det. Det er fuldkommen rigtigt. Men Livet indenfor Kirken stiller nu Krav til den danske Lovgivningsmagt, og jeg skal prøve paa, om jeg kort kan fremstille, hvori dette Krav bestaar.

Lad de politiske Partier med deres skiftende Regeringer og deres kendte politiske Personligheder blande sig i alle Forhold af rent verdslig Art: eet Sted forlanger vi fredhelligt for partipolitisk og døgnpolitisk Indblanding, og det er indenfor Kirkens Mure. Vi stiller Kravet om Ret til at døbe ens, til at forrette Altertjenesten ens, til at holde vor Gudstjeneste ens, hvad enten Landets politiske Regering bærer Navnet Zahle, Neergaard eller Stauning. Dette Kravs Berettigelse er saa selvindlysende, at jeg skulde tro, at det, naar det bliver rejst med Vægt — og det vil det blive — vil finde Genklang langt udenfor Kirkefolkets Rammer.

Det danske Folketing er den danske

Kirkeforsamling og den eneste gyldige Repræsentation for Folkekirken! raabte det ærede Medlem Hr. Povlsen, saa vidt jeg hørte, ud over Salen i Gaar Aftes. Her er altsaa det Forum, for hvilket Kirken skal finde sig i, at dens helligste Ting kastes ud til partipolitiske Debatter og partipolitiske Afgørelser af sædvanlig Art. Folketinget plejer saa sandt ellers ikke at skilte med sin Kristendom. Jeg har forsøgt nogle Gange ved Forhandlinger her i Tinget bare at nævne kristelige Moralbegreber, blot at fremkomme med et enkelt stilfærdigt Citat af den hellige Skrift, men er mødt med Haanlatter eller medlidende Skuldertræk eller med direkte Tilkendegivelse fra enkelte Medlemmers Side af, at jeg ikke befandt mig paa et Menighedsraads møde, men i det konfessionsløse Folketing.

Det er altsaa det Forum, for hvilket Kirkens indre Forhold vedrørende Daab og Nadver skal finde deres Afgørelse! Jeg skulde mene, at det ikke vilde være en ugørlig Opgave at overbevise det danske Folk om, at det ikke er tjent med at faa disse Ting kastet ud til partipolitiske Debatter og partipolitiske Afgørelser af sædvanlig Art paa Rigsdagen. Jeg tror, der i det danske Folk er en Forstaaelse af, at de Repræsentanter, det sender ind paa Rigsdagen, i alt Fald ikke alle sammen er kvalificerede til at træffe Afgørelse paa disse Omraader. Naar som helst kan jo Kirken herhjemme staa med en politisk Kirkeminister, skænket den af et partipolitisk Parti med samme Program, som den højtærede Forsvarsminister i dette Kabinet har, naar han udtaler: Min Opgave er at ødelægge det danske Forsvar. Det danske Kirkefolk har Grund til at takke den højtærede Regering for, at den ikke har skaffet den danske Kirke en Kirkeminister, der staaar med det Program: Min Opgave er at ødelægge den danske Folkekirke.

Klarhed over de kirkepolitiske Forhold herhjemme er en bydende Nødvendighed og vil ikke kunne afvises, og man kan kun stille sig paa eet af to Stader. Enten maa man sige, hvis man da vil bevare Folkekirken, at den politiske Minister har Ret til at skalte og valte med Kirkens indre Forhold, at ændre dens Former for Daab og Nadver og hele dens Gudstjeneste ganske efter sit Hoved i sin Regeringstid, uden at Folketinget blander sig deri. Men dette Standpunkt er uholdbart. Man kan forfatningsmæssigt ikke herhjemme have en Minister, der ikke staaar Folketinget til Ansvar ogsaa for sine administrative Hand-